

Signora bella ciao

Waldemar Matuška

Můj dědeček sloužil, tak jako jeho děd
císař-pánu u maríny dlouhou řadu let.
Že byl ctitel vína a měl rád zábavu,
tak měl holku, jak sám říkal, v každém přístavu.

S nakrouceným knírem byl elegant a štramp
a byl tenkrát, za Rakouska, idolem všech dam.
Když se s nimi loučil a on se loučil rád,
zpíval jim a přitom zkoušel mandolínu hrát.

Hlavně jednu píseň známou,
o loučení s krásnou ženou,
kde se city v tónech lámou
sladkobolnou kantilénou.

Signora bella ciao, signora bella ciao,
už jen pár krátkých vět, odplovám přesně v pět.
Signora bella ciao, signora bella ciao,
spoutal mě jízdny řád a já vás mám tak rád.

Po dědovi právě mám k cestování sklon,
držím hlídku u kormidla zrovna jako on.
Na stožáru vzdouvá se vlajka z hedvábí,
když já brázdím vlečnou lodí rodný Polabí.

Děvčatům svou píseň známou
dávám zapít bílým vínem,
srdce se jak špejle lámou,
když zazpívám pod Děčínem.

Signora bella ciao, signora bella ciao...

Přecházejí léta a z vína zbyl jen dluh,
dívky se mi povdávali, snad neměli sluch.
Nenašla se žádná, kterou bych si vzal,
sám si vařím, sám si peru, ale zpívám dál.